

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

9 marca 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 081/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 081/02	Sprawa C-243/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 6 listopada 2014 r. (wniosek o złożony przez Philippe'a Adama Krikoriana – Francja.) – Grégoire Krikorian i in. (Artykuł 267 TFUE — Wniesienie sprawy bezpośrednio przez strony — Oczywisty brak właściwości Trybunału) . .	2
2015/C 081/03	Sprawa C-313/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie (Polska) w dniu 1 lipca 2014 r. – ASPROD sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Szczecinie	2
2015/C 081/04	Sprawa C-526/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče (Słowenia) w dniu 20 listopada 2014 r. – Tadej Kotnik i in., Jože Sedonja i in., Fondazione cassa di risparmio di Imola, Imola, Republika Włoska, Andrej Pipuš i Dušanka Pipuš, Tomaž Štrukelj, Luka Jukič, Angel Jaromil, Franc Marušič i in., Stajka Skrbinšek, Janez Forte i in., Marija Pipuš, Državni svet Republike Slovenije, Varuh človekovih pravic Republike Slovenije/Državni zbor Republike Slovenije . .	3

2015/C 081/05	Sprawa C-546/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Udine (Włochy) w dniu 28 listopada 2014 r. – Degano Trasporti S.a.s. di Ferruccio Degano & C. w likwidacji.	4
2015/C 081/06	Sprawa C-560/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 5 grudnia 2014 r. – MM/Minister for Justice and Equality, Irlandia i Attorney General.	5
2015/C 081/07	Sprawa C-572/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 11 grudnia 2014 r. – Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH/Amazon EU Sàrl i in.	5
2015/C 081/08	Sprawa C-578/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 12 grudnia 2014 r. – Argenta Spaarbank NV/Belgische Staat	6
2015/C 081/09	Sprawa C-584/14: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka	7
2015/C 081/10	Sprawa C-592/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England and Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 grudnia 2014 r. – European Federation for Cosmetic Ingredients/Secretary of State for Business, Innovation and Skills	8
2015/C 081/11	Sprawa C-605/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 30 grudnia 2014 r. – Virpi Komu, Hanna Ruotsalainen i Ritva Komu/Pekka Komu i Jelena Komu.	9
2015/C 081/12	Sprawa C-607/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 grudnia 2014 r. – Bookit, Ltd/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs	9
2015/C 081/13	Sprawa C-20/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 listopada 2014 r. w sprawie T-219/10, Autogrill España/Komisja, wniesione w dniu 19 stycznia 2015 r. przez Komisję	10
2015/C 081/14	Sprawa C-21/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 listopada 2014 r. w sprawie T-399/11, Banco Santander i Santusa/Komisja, wniesione w dniu 19 stycznia 2015 r. przez Komisję	11

Sąd

2015/C 081/15	Sprawy połączone T-420/11 i T-56/12: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Ocean Capital Administration i in./Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Powaga rzeczy osądzonej — Konsekwencje stwierdzenia nieważności środków ograniczających dla podmiotu posiadanego lub kontrolowanego przez podmiot uznany za zaangażowany w rozprzestrzenianie broni jądrowej — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)	12
2015/C 081/16	Sprawa T-140/12: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Teva Pharma i Teva Pharmaceuticals Europe/EMA (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Sierocce produkty lecznicze — Wniosek o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wersji generycznej sierociego produktu leczniczego imatinib — Decyzja EM-y w sprawie odmowy zatwierdzenia wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu — Wylącznieść w zakresie obrotu).	13
2015/C 081/17	Sprawa T-176/12: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Bank Tejarat/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Błąd w ocenie)	14

2015/C 081/18	Sprawa T-193/12: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – MIP Metro/OHIM – Holsten-Brauerei (H) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy H — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy H — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]	15
2015/C 081/19	Sprawa T-393/12: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Tsujimoto/OHIM – Kenzo (KENZO) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego KENZO — Wcześniejszy słowny znak towarowy KENZO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Renoma — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 — Nieprzedstawienie dokumentów w odpowiednim terminie — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009]	15
2015/C 081/20	Sprawa T-133/13: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Pro-Aqua International/OHIM – Rexair (WET DUST CAN'T FLY) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy WET DUST CAN'T FLY — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	16
2015/C 081/21	Sprawa T-172/13: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Novomatic/OHIM – Simba Toys (AFRICAN SIMBA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego AFRICAN SIMBA — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Simba — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]	17
2015/C 081/22	Sprawa T-322/13: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Tsujimoto/OHIM – Kenzo (KENZO) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego KENZO — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy KENZO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Renoma — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Nieprzedstawienie dokumentów w odpowiednim terminie — Swobodna ocena przysługująca izbie odwoławczej — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009]	17
2015/C 081/23	Sprawa T-166/12.: Postanowienie Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Bolívar Cerezo/OHIM – Renovalia Energy (RENOVALIA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego RENOVALIA — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe RENOVA ENERGY i RENOVAENERGY — Częściowa odmowa rejestracji — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej].	18
2015/C 081/24	Sprawa T-507/13: Postanowienie Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – SolarWorld i in./Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Przyjęcie zobowiązania złożonego w ramach postępowania antydumpingowego — Przemysł wspólnotowy — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	19
2015/C 081/25	Sprawa T-535/13: Postanowienie Sądu z dnia 13 stycznia 2015 r. – Vakoma/OHIM – VACOM (VAKOMA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego VAKOMA — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy VACOM — Pismo wszczynające postępowanie — Naruszenie wymogów formalnych — Oczywista niedopuszczalność]	19
2015/C 081/26	Sprawa T-579/13: Postanowienie Sądu z dnia 13 stycznia 2015 r. – Istituto di vigilanza dell'urbe/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Usługi ochrony i obsługi recepcji — Odrzucenie oferty oferenta — Udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona podstawy prawnej).	20

2015/C 081/27	Sprawa T-672/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 grudnia 2014 r. – August Wolff i Remedia/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	21
2015/C 081/28	Sprawa T-793/14: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Tempus Energy i Tempus Energy Technology/Komisja	21
2015/C 081/29	Sprawa T-799/14: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2014 r. – Gazprom Neft/Rada	22
2015/C 081/30	Sprawa T-832/14: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2014 r. – Nutria/Komisja.	23
2015/C 081/31	Sprawa T-7/15: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2015 r. – Leopard/OHIM – Smart Market (LEOPARD true racing)	24
2015/C 081/32	Sprawa T-12/15: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2015 r. – Banco Santander i Santusa/Komisja.	24
2015/C 081/33	Sprawa T-14/15: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2015 r. – Lufthansa AirPlus Servicekarten/OHIM – Mareea Comtur (airpass.ro)	25
2015/C 081/34	Sprawa T-15/15: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2015 r. – Costa/Parlament.	26
2015/C 081/35	Sprawa T-17/15: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2015 r. – Włochy/Komisja	27
2015/C 081/36	Sprawa T-29/15: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2015 r. – International Management Group/Komisja	28
2015/C 081/37	Sprawa T-258/14: Postanowienie Sądu z dnia 12 stycznia 2015 r. – Luksemburg/Komisja	29
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2015/C 081/38	Sprawa F-142/14: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2014 r. – ZZ/Eurojust.	30
2015/C 081/39	Sprawa F-30/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 stycznia 2015 r. – Speyart/Komisja Europejska.	30
2015/C 081/40	Sprawa F-49/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 stycznia 2015 r. – DQ i in./Parlament Europejski.	30

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 081/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 73 z 2.3.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 65 z 23.2.2015

Dz.U. C 56 z 16.2.2015

Dz.U. C 46 z 9.2.2015

Dz.U. C 34 z 2.2.2015

Dz.U. C 26 z 26.1.2015

Dz.U. C 16 z 19.1.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 6 listopada 2014 r. (wniosek o złożony przez Philippe'a Adama Krikoriana – Francja.) – Grégoire Krikorian i in.

(Sprawa C-243/14) ⁽¹⁾

(Artykuł 267 TFUE — Wniesienie sprawy bezpośrednio przez strony — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2015/C 081/02)

Język postępowania: francuski

Wniosek o złożony przez Philippe'a Adama Krikoriana

Strony w postępowaniu głównym

Krikorian i in.

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy, aby odpowiedzieć na pytanie P.A. Krikoriana i innych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 19.1.2015.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie (Polska) w dniu 1 lipca 2014 r. – ASPROD sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Szczecinie

(Sprawa C-313/14)

(2015/C 081/03)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ASPROD sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Szczecinie

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2014 r. Trybunał (druga izba) orzekł, iż artykuł 27 ust. 1 lit. f) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie krajowym uregulowaniom takim jak te w postępowaniu głównym, które uzależniają stosowanie przewidzianego w nim zwolnienia od zharmonizowanego podatku akcyzowego od warunku posiadania przez dany podmiot decyzji organu podatkowego określającej dopuszczalne normy zużycia produktów zwolnionych od tego podatku na mocy rzeczzonego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, s. 21 Polskie wydanie specjalne, Rozdz. 9, T. I, s. 206

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče (Słowenia) w dniu 20 listopada 2014 r. – Tadej Kotnik i in., Jože Sedonja i in., Fondazione cassa di risparmio di Imola, Imola, Republika Włoska, Andrej Pipuš i Dušanka Pipuš, Tomaž Štrukelj, Luka Jukič, Angel Jaromil, Franc Marušič i in., Stajka Skrbinšek, Janez Forte i in., Marija Pipuš, Državni svet Republike Slovenije, Varuh človekovih pravic Republike Slovenije/Državni zbor Republike Slovenije

(Sprawa C-526/14)

(2015/C 081/04)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Ustavno sodišče

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tadej Kotnik i in., Jože Sedonja i in., Fondazione cassa di risparmio di Imola, Imola, Republika Włoska, Andrej Pipuš i Dušanka Pipuš, Tomaž Štrukelj, Luka Jukič, Angel Jaromil, Franc Marušič i in., Stajka Skrbinšek, Janez Forte i in., Marija Pipuš, Državni svet Republike Slovenije, Varuh človekovih pravic Republike Slovenije

Druga strona postępowania: Državni zbor Republike Slovenije

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy komunikat bankowy⁽¹⁾ – z uwagi na skutki prawne, jakie konkretnie wywiera – jako że Unia Europejska ma wyłączną kompetencję w dziedzinie pomocy państwa zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz że Komisja, zgodnie z art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jest właściwa do wydawania decyzji w dziedzinie pomocy państwa, powinien być interpretowany w ten sposób, że ma on skutki wiążące w odniesieniu do państw członkowskich, które zamierzają zaradzić poważnym zaburzeniom w gospodarce w drodze pomocy państwa na rzecz instytucji kredytowych, gdy taka pomoc ma charakter stały i nie może zostać łatwo cofnięta?
- b) Czy pkt 40–46 komunikatu bankowego, które uzależniają możliwość przyznania pomocy państwa mającej na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce krajowej od wykonania obowiązku umorzenia kapitału, kapitału hybrydowego i długów podporządkowanych lub przekształcenia w kapitał hybrydowych instrumentów kapitałowych i podporządkowanych instrumentów dłużnych, aby ograniczyć pomoc do niezbędnego minimum w świetle pokusy nadużyć, są niezgodne z art. 107, 108 i 109 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdyż przekraczają kompetencje Komisji określone we wspomnianych powyżej postanowieniach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie pomocy państwa?
- c) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2), czy pkt 40–46 komunikatu bankowego, które uzależniają możliwość przyznania pomocy państwa od obowiązku umorzenia kapitału lub przekształcenia w kapitał w granicach, w jakich obowiązek ten dotyczy akcji (kapitału), hybrydowych instrumentów kapitałowych i podporządkowanych instrumentów dłużnych wyemitowanych przed ogłoszeniem komunikatu bankowego, które to akcje i instrumenty w momencie ich emisji mogły zostać nieodpłatnie umorzone w całości lub w części jedynie w przypadku upadłości banku, są zgodne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań przewidzianą w prawie Unii?

- d) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2) i odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3), czy pkt 40–46 komunikatu bankowego, które uzależniają możliwość przyznania pomocy państwa od obowiązku umorzenia kapitału, kapitału hybrydowego i podporządkowanych instrumentów dłużnych lub przekształcenia w kapitał hybrydowych instrumentów kapitałowych i podporządkowanych instrumentów dłużnych bez wszczęcia i zakończenia postępowania upadłościowego w celu likwidacji majątku dłużnika w drodze postępowania sądowego, w ramach którego posiadacze podporządkowanych instrumentów finansowych mogliby skorzystać ze statusu strony postępowania, są zgodne z prawem własności przewidzianym w art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- e) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2) i odpowiedzi twierdzącej na pytania 3) i 4), czy pkt 40–46 komunikatu bankowego, które uzależniają możliwość przyznania pomocy państwa od obowiązku umorzenia kapitału, kapitału hybrydowego i podporządkowanych instrumentów dłużnych lub przekształcenia w kapitał hybrydowych instrumentów kapitałowych i podporządkowanych instrumentów dłużnych, jako że wykonanie takich środków wymaga obniżenia lub podwyższenia kapitału podstawowego spółek akcyjnych na podstawie decyzji właściwego organu administracyjnego, a nie walnego zgromadzenia spółki akcyjnej, są niezgodne z art. 29, 34, 35 i 40–42 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału ⁽²⁾?
- f) Czy komunikat bankowy – z uwagi na jego pkt 19, a w szczególności przewidziany w tym punkcie wymóg respektowania praw podstawowych, jego pkt 20 i ustanowiony w pkt 43 i 44 tego komunikatu obowiązek, co do zasady, przekształcenia kapitału hybrydowego i podporządkowanych instrumentów dłużnych lub objęcia ich odpisem aktualizującym wartość przed przyznaniem pomocy państwa – może być interpretowany w ten sposób, że środki te nie zobowiązują państw członkowskich, które zamierzają zaradzić poważnym zaburzeniom w gospodarce w drodze pomocy państwa na rzecz instytucji kredytowych, do wprowadzenia obowiązku dokonania wspomnianego przekształcenia lub objęcia odpisem aktualizującym wartość jako warunku przyznania pomocy państwa na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub w ten sposób, że aby móc przyznać pomoc państwa, wystarczy, by środki polegające na przekształceniu lub objęciu odpisem aktualizującym wartość działały tylko w proporcjonalnym zakresie?
2. Czy art. 2 tiret siódme dyrektywy [2001/24/WE] ⁽³⁾ może być interpretowany w ten sposób, że do środków służących reorganizacji zaliczają się także środki podziału obciążenia pomiędzy akcjonariuszy i wierzycieli podporządkowanych, o których to środkach jest mowa w pkt 40–46 komunikatu bankowego (częściowe umorzenie kapitału podstawowego pierwszej kategorii, kapitału hybrydowego i podporządkowanych instrumentów dłużnych, jak również przekształcenie w kapitał hybrydowych instrumentów kapitałowych i podporządkowanych instrumentów dłużnych)?

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego (Dz.U. C 216, s. 1, zwany dalej „komunikatem bankowym”).

⁽²⁾ Dz.U. L 315, s. 74.

⁽³⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125, s. 15).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Udine (Włochy)
w dniu 28 listopada 2014 r. – Degano Trasporti S.a.s. di Ferruccio Degano & C. w likwidacji**

(Sprawa C-546/14)

(2015/C 081/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Udine

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Degano Trasporti S.a.s. di Ferruccio Degano & C. w likwidacji

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady i przepisy zawarte w art. 4 ust. 3 TUE oraz w dyrektywie Rady 2006/112/WE⁽¹⁾, zgodnie z ich wykładnią dokonaną w wyrokach Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 [lipca] 2008 r. w sprawie C-132/06, z dnia 11 grudnia 2008 r. w sprawie C-174/07 oraz z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-500/10, należy interpretować w ten sposób, iż są z nimi niezgodne przepisy prawa krajowego (a zatem w niniejszym przypadku wykładnia art. 162 i art. 182b prawa upadłościowego), na mocy których dopuszczalne jest złożenie wniosku o wszczęcie postępowania układowego przewidującego w drodze likwidacji majątku dłużnika tylko częściową spłatę wierzytelności skarbu państwa z tytułu podatku VAT, w przypadku, gdy nie korzysta się z instrumentu, jakim jest ugoda podatkowa i nie można przewidzieć na podstawie opinii niezależnego biegłego oraz w wyniku formalnej kontroli sądu czy w przypadku orzeczenia upadłości wierzytelność ta zostałaby spłacona w większym zakresie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 5 grudnia 2014 r. – MM/Minister for Justice and Equality, Irlandia i Attorney General****(Sprawa C-560/14)**

(2015/C 081/06)

*Język postępowania: angielski***Sąd odsyłający**

Supreme Court, Irlandia

Strony w postępowaniu głównym*Strona wnosząca odwołanie: MM**Druga strona postępowania: Minister for Justice and Equality, Irlandia i Attorney General***Pytania prejudycjalne**

1. Czy przewidziane w prawie Unii Europejskiej „prawo do bycia wysłuchanym” wymaga, aby osoba składająca wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej na podstawie dyrektywy Rady 2004/83/WE⁽¹⁾ miała prawo do przeprowadzenia rozprawy w przedmiocie tego wniosku, w tym powoływania lub przesłuchiwanie świadków, w sytuacji gdy ów wniosek zostaje złożony w okolicznościach, w których w danym państwie członkowskim stosowane są dwie oddzielne, następujące po sobie procedury rozpatrywania wniosków, odpowiednio, o nadanie statusu uchodźcy i o udzielenie ochrony uzupełniającej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U., L 304, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 11 grudnia 2014 r. – Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-
musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH/Amazon EU Sàrl i in.****(Sprawa C-572/14)**

(2015/C 081/07)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH

Strona pozwana: Amazon EU Sàrl, Amazon Services Europe Sàrl, Amazon.de GmbH, Amazon Logistik GmbH, Amazon Media Sàrl

Pytania prejudycjalne

Czy roszczenie o zapłatę „godziwej rekompensaty” w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym⁽¹⁾, które w prawie austriackim przysługuje wobec przedsiębiorstw wprowadzających – w ramach prowadzonej przez nie działalności gospodarczej i odpłatnie – po raz pierwszy do obrotu w kraju nośniki zapisu jest roszczeniem „z czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego” w rozumieniu art. 5 pkt 3) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. we sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 167, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 12 grudnia 2014 r. – Argenta Spaarbank NV/Belgische Staat

(Sprawa C-578/14)

(2015/C 081/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Argenta Spaarbank NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 198 pkt 10 WIB92 w brzmieniu obowiązującym dla lat podatkowych 2000 i 2001 narusza art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 90/435/EWG⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, w zakresie w jakim stanowi on, że odsetki nie są uważane za koszty uzyskania przychodu do wysokości równej kwocie dywidend podlegających odliczeniu na podstawie art. 202-204, otrzymanych przez spółkę z udziałów, których w chwili zbycia nie posiadała nieprzerwanie przez okres co najmniej jednego roku, bez rozróżnienia, czy wskazany ciężar odsetek ma związek z udziałem (lub jego finansowaniem), z którego zostały pobrane dywidendy podlegające zwolnieniu?
- 2) Czy art. 198 pkt 10 WIB92 w brzmieniu obowiązującym dla lat podatkowych 2000 i 2001 stanowi przepis mający na celu zapobieganie oszustwom i nadużyciom w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 90/435/EWG, a w danym wypadku, czy art. 198 pkt 10 WIB92 wykracza poza to, co jest konieczne do zapobiegania tym oszustwom i nadużyciom, w zakresie w jakim stanowi on, że odsetki nie są uważane za koszty uzyskania przychodu do wysokości równej kwocie dywidend podlegających odliczeniu na podstawie art. 202-204, otrzymanych przez spółkę z udziałów, których w chwili zbycia nie posiadała nieprzerwanie przez okres co najmniej jednego roku, bez rozróżnienia, czy wskazany ciężar odsetek ma związek z udziałem (lub jego finansowaniem), z którego zostały pobrane dywidendy podlegające zwolnieniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, Dz.U. L 225, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka**(Sprawa C-584/14)**

(2015/C 081/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Loma-Osorio Lerena)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Grecka, nie podjąwszy wszelkich działań koniecznych w celu wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości wydanego w dniu 10 września 2009 r. w sprawie C-286/08 Komisja/Republika Grecka, nie wypełniła zobowiązań ciężących na niej na podstawie art. 260 ust. 1 TFUE
- nakazanie Republice Greckiej zapłaty na rzecz Komisji wskazanej kary w wysokości 72 864,00 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-286/08 poczynawszy od dnia, w którym zapadnie wyrok w niniejszej sprawie, do dnia wykonania wyroku w sprawie C-286/08;
- nakazanie Republice Greckiej zapłaty na rzecz Komisji dziennego ryczałtu w wysokości 8 096,00 EUR poczynawszy od dnia wydania wyroku w sprawie C-286/08 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie bądź do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-286/08, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

1. W wyroku z dnia 10 września 2009 r. w sprawie C-286/08, Komisja/Republika Grecka, Trybunał orzekł, co następuje:

„1) Republika Grecka,

- nie opracowując i nie przyjmując w odpowiednim czasie planu gospodarowania odpadami niebezpiecznymi, zgodnego z wymogami zawartymi we właściwych przepisach prawa wspólnotowego oraz nie tworząc odpowiedniej zintegrowanej sieci urządzeń do unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, z uwzględnieniem najodpowiedniejszych metod i technologii w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego oraz zdrowia publicznego;
- nie podejmując wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności gospodarowania odpadami niebezpiecznymi z przepisami art. 4 i art. 8 dyrektywy 2006/12/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów, a także art. 3 ust. 1, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 13 i art. 14 dyrektywy Rady 1999/31/WE⁽²⁾ z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów,

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą po pierwsze na mocy art. 1 ust. 2 i art. 6 dyrektywy Rady 91/689/EWG⁽³⁾ z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych, w związku z art. 5 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy 2006/12, a po drugie na mocy art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/689 w związku z art. 4 i art. 8 dyrektywy 2006/12, a po trzecie na mocy art. 3 ust. 1, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 13 i art. 14 dyrektywy 1999/31.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami”.

2. W związku z niewykonaniem wyżej wymienionego wyroku Komisja wszczęła przeciwko Republice Greckiej postępowanie na podstawie art. 260 TFUE. Z informacji dostarczonych przez Republikę Grecką, a w szczególności z danych dotyczących 2009 r. przedstawionych Komisji w odpowiedzi z dnia 16 maja 2011 r. wynika, że łączna produkcja odpadów niebezpiecznych w 2011 r. wynosiła 184 863,50 ton, że odpady historyczne były rzędu 323 452,40 ton, a wywóz opiewał na 5 147,40 ton. Z powyższego wynika, że wyrok Trybunału w sprawie C-286/08 nie został wykonany ponad siedem lat od dnia jego ogłoszenia.

3. Wobec powyższego Komisja wnosi skargę do Trybunału na podstawie art. 260 ust. 2 TFUE, który przewiduje, że gdy Komisja wnosi skargę do Trybunału z tego względu, iż dane państwo członkowskie nie podjęło środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału w terminie wyznaczonym przez Komisję, wskazuje ona wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez dane państwo członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności. Ostateczna decyzja w przedmiocie wymierzenia sankcji przewidzianych w art. 260 TFUE należy do Trybunału w ramach wykonywania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania.
4. Komisja, stosując kryteria określone w jej komunikacie z dnia 13 grudnia 2005 r. (zaktualizowanym w dniu 17 września 2014 r.) dotyczącym stosowania art. 260 TFUE, wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 260 ust. 1 TFUE, gdyż nie podjęła środków koniecznych w celu wykonania wyroku Trybunału z dnia 10 września 2009 r. w sprawie C-286/08, Komisja/Republika Grecka; nakazanie Republice Greckiej zapłaty na rzecz Komisji wskazanej kary w wysokości 72 864,00 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-286/08 począwszy od dnia, w którym zapadnie wyrok w niniejszej sprawie, do dnia wykonania wyroku w sprawie C-286/08; nakazanie Republice Greckiej zapłaty na rzecz Komisji dziennego ryczałtu w wysokości 8 096,00 EUR począwszy od dnia wydania wyroku w sprawie C-286/08 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie bądź do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-286/08, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej; jak również o obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114, s. 9–21.

⁽²⁾ Dz.U. L 182, s. 1–19.

⁽³⁾ Dz.U. L 377, s. 20–27.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 grudnia 2014 r. – European Federation for Cosmetic Ingredients/Secretary of State for Business, Innovation and Skills

(Sprawa C-592/14)

(2015/C 081/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: European Federation for Cosmetic Ingredients

Strona pozwana: Secretary of State for Business, Innovation and Skills

Interwenienci: British Union for the Abolition of Vivisection, European Coalition to End Animal Experiments

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącego produktów kosmetycznych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zabrania on wprowadzania do obrotu na rynku wspólnotowym produktów kosmetycznych zawierających składniki lub kombinację składników, które zostały poddane testom na zwierzętach, w sytuacji gdy testy zostały przeprowadzone poza Unią Europejską w celu spełnienia wymogów przepisów ustawowych lub wykonawczych w państwach trzecich, aby móc sprzedawać produkty kosmetyczne zawierające owe składniki w tych państwach?
2. Czy odpowiedzi na pytanie pierwsze zależą od:
 - (a) tego, czy ocena bezpieczeństwa przeprowadzana na podstawie art. 10 tego rozporządzenia – zanim dany produkt zostanie udostępniony na rynku wspólnotowym – w celu wykazania, że ów produkt jest bezpieczny dla zdrowia, wiąże się z wykorzystaniem danych uzyskanych w ramach testów na zwierzętach przeprowadzonych poza Unią Europejską;

- (b) tego, czy wymogi zawarte w przepisach ustawowych lub wykonawczych państw trzecich odnoszą się do bezpieczeństwa produktów kosmetycznych;
- (c) tego, czy w czasie, gdy dany składnik był testowany na zwierzętach poza Unią Europejską, można było racjonalnie przewidzieć, że na pewnym etapie ktokolwiek mógłby podjąć próbę udostępnienia produktu kosmetycznego zawierającego ten składnik na rynku wspólnotowym; lub
- (d) jakiegokolwiek innego czynnika, a jeśli tak to jakiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 342, s. 59.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 30 grudnia 2014 r. – Virpi Komu, Hanna Ruotsalainen i Ritva Komu/Pekka Komu i Jelena Komu.

(Sprawa C-605/14)

(2015/C 081/11)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Virpi Komu, Hanna Ruotsalainen i Ritva Komu

Strona pozwana: Pekka Komu i Jelena Komu

Pytania prejudycjalne

Czy art. 22 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku sprawy, w której część współwłaścicieli nieruchomości wystąpiła z wnioskiem, w celu rozwiązania stosunku współwłasności, o zarządzanie zbycia nieruchomości oraz powołanie powiernika w celu przeprowadzenia sprzedaży, chodzi o sprawę, której przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach w rozumieniu art. 22 pkt 1?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 grudnia 2014 r. – Bookit, Ltd/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-607/14)

(2015/C 081/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bookit, Ltd

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) W odniesieniu do zwolnienia z podatku VAT przewidzianego w art. 135 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, jak zostało ono zinterpretowane przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie SDC (EU:C:1997:278), jakie są właściwe zasady, jakie należy zastosować w celu ustalenia, czy „obsługa płatności dokonywanych za pomocą karty debetowej i kredytowej” (taka jak usługa świadczona w niniejszej sprawie) „skutkuje przelewem środków pieniężnych oraz prowadzi do zmian prawnych i finansowych” w rozumieniu pkt 66 tego wyroku.
- 2) Jakie czynniki co do zasady odróżniają a) usługę, która polega na przekazywaniu informacji finansowych, bez której nie zostałaby dokonana płatność, a która jednak nie wchodzi w zakres zwolnienia [jak w wyroku *Nordea Pankki Suomi* (EU:C:2011:532)] od b) usługi przetwarzania danych, która w praktyce skutkuje przekazaniem środków, i którą Trybunał uznał za mogącą wchodzić w zakres stosowania zwolnienia (jak w wyroku SDC, pkt 66)?
- 3) W szczególności, i w ramach obsługi płatności dokonywanych za pomocą karty debetowej i kredytowej:
 - a) czy zwolnienie ma zastosowanie do takich usług, które skutkują przelewem środków, ale nie obejmują zadania polegającego na obciążeniu jednego rachunku i odpowiednim uznaniu innego rachunku?
 - b) czy uprawnienie do zwolnienia zależy od tego, czy usługodawca sam uzyska kody autoryzacyjne bezpośrednio od banku posiadacza karty, czy też uzyska te kody poprzez bank agenta rozliczeniowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 listopada 2014 r. w sprawie T-219/10, Autogrill España/Komisja, wniesione w dniu 19 stycznia 2015 r. przez Komisję

(Sprawa C-20/15 P)

(2015/C 081/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Autogrill España

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej;
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia prawa przyjmując błędną wykładnię art. 107 ust. 1 traktatu, a w szczególności zawartego w tym postanowieniu pojęcia selektywności.

Zarzut ten dzieli się na dwie części, obie dotyczące powołanego naruszenia prawa:

- w pierwszej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa stawiając wymóg, zgodnie z którym do wykazania tego, że dany środek jest selektywny, konieczne jest ustalenie, że istnieje grupa przedsiębiorstw posiadających (możliwe do określenia *ex ante*) charakterystyczne dla nich swoiste cechy szczególne; oraz
- w drugiej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa poprzez błędne przyjęcie wykładni pojęcia selektywności ze względu na wprowadzenie sztucznego rozróżnienia pomiędzy pomocą związaną z eksportem towarów a pomocą związaną z eksportem kapitału.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 listopada 2014 r. w sprawie T-399/11, Banco Santander i Santusa/Komisja, wniesione w dniu 19 stycznia 2015 r. przez Komisję

(Sprawa C-21/15 P)

(2015/C 081/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Banco Santander SA i Santusa Holding SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej;
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia prawa przyjmując błędną wykładnię art. 107 ust. 1 traktatu, a w szczególności zawartego w tym postanowieniu pojęcia selektywności.

Zarzut ten dzieli się na dwie części, obie dotyczące powołanego naruszenia prawa:

- w pierwszej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa stawiając wymóg, zgodnie z którym do wykazania tego, że dany środek jest selektywny, konieczne jest ustalenie, że istnieje grupa przedsiębiorstw posiadających (możliwe do określenia *ex ante*) charakterystyczne dla nich swoiste cechy szczególne; oraz
 - w drugiej kolejności, Sąd dopuścił się naruszenia prawa poprzez błędne przyjęcie wykładni pojęcia selektywności ze względu na wprowadzenie sztucznego rozróżnienia pomiędzy pomocą związaną z eksportem towarów a pomocą związaną z eksportem kapitału.
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Ocean Capital Administration i in./Rada

(Sprawy połączone T-420/11 i T-56/12) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Powaga rzeczy osądzonej — Konsekwencje stwierdzenia nieważności środków ograniczających dla podmiotu posiadanego lub kontrolowanego przez podmiot uznany za zaangażowany w rozprzestrzenianie broni jądrowej — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)

(2015/C 081/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ocean Capital Administration GmbH (Hamburg, Niemcy) i pozostali skarżący, których nazwy figurują w załączniku do wyroku (sprawa T-420/11); IRISL Maritime Training Institute (Teheran, Iran); Kheibar Co. (Teheran); Kish Shipping Line Manning Co. (Wyspa Kish, Iran); IRISL Multimodal Transport Co. (Teheran) (sprawa T-56/12) (przedstawiciele: F. Randolph, QC, M. Taher, solicitor, i M. Lester, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i w sprawie T-420/11, P. Plaza García a, w sprawie T-56/12, M.-M. Joséphidès, pełnomocnicy)

Przedmiot

W sprawie T-420/11, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 65), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących, a w sprawie T-56/12 żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11) oraz rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność w zakresie, w jakim dotyczą Ocean Capital Administration GmbH i pozostałych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do niniejszego wyroku:

— decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

— rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

— rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010.

2) Stwierdza się nieważność w zakresie, w jakim dotyczą IRISL Maritime Training Institute, Kheibar Co., Kish Shipping Line Manning Co. i IRISL Multimodal Transport Co.:

— decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;

- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- rozporządzenia nr 267/2012.
- 3) Skutki decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB, zmienionej decyzją 2011/299 i decyzją 2011/783 zostają utrzymane w mocy, gdy chodzi po pierwsze o Ocean Capital Administration i pozostałych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do niniejszego wyroku i po drugie IRISL Maritime Training Institute, Kheibar, Kish Shipping Line Manning i IRISL Multimodal Transport, do czasu, gdy skutecznie stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez po pierwsze Ocean Capital Administration i 35 pozostałych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do niniejszego wyroku i po drugie IRISL Maritime Training Institute, Kheibar, Kish Shipping Line Manning i IRISL Multimodal Transport.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Teva Pharma i Teva Pharmaceuticals Europe/EMA

(Sprawa T-140/12) ⁽¹⁾

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Sieroce produkty lecznicze — Wniosek o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wersji generycznej sierocego produktu leczniczego imatinib — Decyzja EM-y w sprawie odmowy zatwierdzenia wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu — Wyłączność w zakresie obrotu)

(2015/C 081/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Teva Pharma BV (Utrecht, Niderlandy) i Teva Pharmaceuticals Europe BV (Utrecht) (przedstawiciele: D. Anderson, QC, K. Bacon, barrister, G. Morgan i C. Drew, solicitors)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: T. Jabłoński, M. Tovar Gomis i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, P. Mihaylova i M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EM-y z dnia 24 stycznia 2012 r. w sprawie odmowy zatwierdzenia wniosku złożonego przez skarżące w celu uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wersji generycznej sierocego produktu leczniczego imatinib, a mianowicie produktu leczniczego imatinib Ratiopharm, w odniesieniu do wskazań terapeutycznych dotyczących leczenia przewlekłej białaczki szpikowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Teva Pharma BV i Teva Pharmaceuticals Europe BV pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Europejską Agencję Leków (EMA).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 9.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Bank Tejarat/Rada(Sprawa T-176/12) ⁽¹⁾**(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Błąd w ocenie)**

(2015/C 081/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Tejarat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, F. Zaiwalla i Z. Burbeza, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i S. Cook, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności, ze skutkiem natychmiastowym, decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 54/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 1), rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 709/2012 z dnia 2 sierpnia 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. L 208, s. 2).

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność w zakresie, w jakim dotyczą Bank Tejarat:

- punktu I B 2 załącznika I do decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- punktu I B 2 załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 54/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- punktu I B 105 załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010;
- punktu 5 załącznika II do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 709/2012 z dnia 2 sierpnia 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 267/2012.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Skutki decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB, zmienionej decyzją nr 2012/35, zostają utrzymane w mocy, gdy chodzi o Bank Tejarat, do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012 i rozporządzenia wykonawczego nr 709/2012.

4) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 174 z 16.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – MIP Metro/OHIM – Holsten-Brauerei (H)(Sprawa T-193/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy H — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy H — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 081/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Holsten-Brauerei AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Hebeis i R. Douglas)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lutego 2012 r. (sprawa R 2340/2010-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Holsten-Brauerei AG a MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Tsujimoto/OHIM – Kenzo (KENZO)(Sprawa T-393/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego KENZO — Wcześniejszy słowny znak towarowy KENZO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Renoma — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 — Nieprzedstawienie dokumentów w odpowiednim terminie — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 081/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kenzo Tsujimoto (Osaka, Japonia) (przedstawiciel: adwokat A. Wenninger-Lenz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Kenzo (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, G. Lazzarotti i N. Parrotta)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 maja 2012 r. (sprawa R 1659/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Kenzo a Kenzem Tsujimotem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kenzo Tsujimoto zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Pro-Aqua International/OHIM – Rexair (WET DUST CAN'T FLY)

(Sprawa T-133/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy WET DUST CAN'T FLY — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 081/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pro-Aqua International GmbH (Ansbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Raible)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: M. Rajh i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Rexair LLC (Troy, Michigan, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat A. Bayer)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 grudnia 2012 r. (sprawa R 211/2012-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Pro-Aqua International GmbH a Rexair LLC.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Pro-Aqua International GmbH zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Novomatic/OHIM – Simba Toys (AFRICAN SIMBA)(Sprawa T-172/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego AFRICAN SIMBA — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Simba — Względna podstawa odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 081/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Novomatic AG (Gumpoldskirchen, Austria) (przedstawiciel: adwokat W. Mosing)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Simba Toys GmbH & Co. KG (Fürth, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Ruhl i C. Sachs)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 stycznia 2013 r. (sprawa R 157/2012-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Simba Toys GmbH & Co. KG a Novomatic AG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Novomatic AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2015 r. – Tsujimoto/OHIM – Kenzo (KENZO)(Sprawa T-322/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego KENZO — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy KENZO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Renoma — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Nieprzedstawienie dokumentów w odpowiednim terminie — Swobodna ocena przysługująca izbie odwoławczej — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 081/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kenzo Tsujimoto (Osaka, Japonia) (przedstawiciel: adwokat A. Wenninger-Lenz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo M. Rajh i J. Crespo Carrillo, następnie M. Rajh i P. Bullock, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Kenzo (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, G. Lazzaretti, F. Rossi i N. Parrotta)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 marca 2013 r. (sprawa 1364/2012–2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Kenzo a Kenzem Tsujimotoem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kenzo Tsujimoto zostaje obciążony kosztami.

(¹) Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Bolívar Cerezo/OHIM – Renovalia Energy (RENOVALIA)

(Sprawa T-166/12) (¹)

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego RENOVALIA — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe RENOVA ENERGY i RENOVAENERGY — Częściowa odmowa rejestracji — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej]

(2015/C 081/23)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Juan Bolívar Cerezo (Grenada, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Barroso)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Renovalia Energy, SA (Villarobledo, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Velázquez Ibáñez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 stycznia 2012 r. (sprawa R 663/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Renovalia Energy, SA a Juanem Bolívarem Cerezo

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Juan Bolívar Cerezo zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – SolarWorld i in./Komisja**(Sprawa T-507/13) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Przyjęcie zobowiązania złożonego w ramach postępowania antydumpingowego — Przemysł wspólnotowy — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)**

(2015/C 081/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SolarWorld AG (Bonn, Niemcy); Brandoni solare SpA (Castelfidardo, Włochy); Global Sun Ltd (Sliema, Malta); Silicio Solar, SAU (Madryt, Hiszpania); Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (Puertollano, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokat L. Ruessmann i J. Beck, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. F. Brakeland, T. Maxian Rusche i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmującej zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209, s. 26), oraz decyzji wykonawczej Komisji 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającej przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. L 325, s. 214).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) SolarWorld AG, Brandoni solare SpA, Global Sun Ltd, Silicio Solar, SAU i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 13 stycznia 2015 r. – Vakoma/OHIM – VACOM (VAKOMA)**(Sprawa T-535/13) ⁽¹⁾****[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego VAKOMA — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy VACOM — Pismo wszczynające postępowanie — Naruszenie wymogów formalnych — Oczywista niedopuszczalność]**

(2015/C 081/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vakoma GmbH (Magdeburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Kazzer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: VACOM Vakuum Komponenten & Messtechnik GmbH (Jena, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 sierpnia 2013 r. (sprawa R 908/2012-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy VACOM Vakuum Komponenten & Messtechnik GmbH a Vakoma GmbH.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Vakoma GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 13 stycznia 2015 r. – Istituto di vigilanza dell'urbe/Komisja

(Sprawa T-579/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Usługi ochrony i obsługi recepcji — Odrzucenie oferty oferenta — Udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2015/C 081/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Istituto di vigilanza dell'urbe SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: D. Dodaro i S. Cianciullo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Cappelletti i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odrzucającej ofertę skarżącą przedłożoną w związku z ogłoszeniem o zamówieniu opublikowanym w Suplemencie do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej (2013/S 101-172120) oraz przyznającej innemu oferentowi część 1 zamówienia obejmującą usługi ochrony i obsługi recepcji, a także wszelkich aktów poprzedzających, pozostających w związku lub wynikających z niej, w tym umowy zawartej z wybranym oferentem, a, po drugie, żądanie zasądzenia odszkodowania za szkodę poniesioną z uwagi na udzielenie zamówienia wybranemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Istituto di vigilanza dell'urbe SpA pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty dotyczące postępowania w przedmiocie środka tymczasowego, zgodnie z żądaniem tej instytucji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 grudnia 2014 r. – August Wolff i Remedia/Komisja
(Sprawa T-672/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2015/C 081/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy) i Remedia d.o.o (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciele: P. Klappich, C. Schmidt i P. Arbeiter, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová, A. Sipos i B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji wykonawczej Komisji C (2014) 6030 final z dnia 19 sierpnia 2014 r., dotyczącej pozwoleń na wprowadzenie do obrotu produktów leczniczych do użytku miejscowego stosowanych u ludzi, o wysokim stężeniu estradiolu, na podstawie art. 31 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 2 października 2014 r. zostaje uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Tempus Energy i Tempus Energy Technology/Komisja
(Sprawa T-793/14)**

(2015/C 081/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tempus Energy Ltd (Reading, Zjednoczone Królestwo); Tempus Energy Technology Ltd (Cheltenham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Derenne, J. Blockx, C. Ziegler i M. Kinsella, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 5083 final z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie SA.35980 (2014/N-2) – Zjednoczone Królestwo, reforma rynku energii elektrycznej – rynek zdolności przesyłowych.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFEU, zasady niedyskryminacji, proporcjonalności i uzasadnionych oczekiwań oraz popełniła błąd w ustaleniach faktycznych. Strona skarżąca podnosi, że:
 - Komisja nie oceniła prawidłowo potencjalnej roli zarządzania popytem na rynku zdolności przesyłowych Zjednoczonego Królestwa;
 - ograniczenia dotyczące czasu trwania umów zarządzania popytem na rynku zdolności przesyłowych naruszają zasady uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności oraz opierają się na błędzie w ustaleniach faktycznych;
 - nałożenie na podmioty zarządzania popytem wymogu wyboru przez między przejściowymi i trwałymi przetargami rynkowymi narusza zasady uzasadnionych oczekiwań i niedyskryminacji;
 - metodologia zwrotu kosztów na rynku zdolności przesyłowych narusza zasady niedyskryminacji, uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności;
 - zastosowanie raczej nieokreślonych zdarzeń zdolności przesyłowej niż zdarzeń określonych w czasie w trwałych przetargach rynku zdolności przesyłowych jest niezgodne z zasadami niedyskryminacji i uzasadnionych oczekiwań;
 - wymóg gwarancji przetargowej na rynku zdolności przesyłowych w celu uzyskania dostępu do przetargów narusza zasady niedyskryminacji i uzasadnionych oczekiwań; oraz
 - fakt, że nie przewidziano w ramach rynku zdolności przesyłowych dodatkowego wynagrodzenia za oszczędności w przypadku zmniejszenia strat związanych z przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej wynikających z zarządzania popytem narusza zasady niedyskryminacji i uzasadnionych oczekiwań.
2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia decyzji przez Komisję.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2014 r. – Gazprom Neft/Rada

(Sprawa T-799/14)

(2015/C 081/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gazprom Neft OAO (Sankt Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: adwokat L. Van den Hende i S. Cogman, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 3) decyzji Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r.⁽¹⁾, na mocy którego do decyzji Rady 2014/512/WPZiB dodano art. 4a;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 3) rozporządzenia Rady nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r.⁽²⁾, na mocy którego do rozporządzenia Rady nr 833/2014 dodano art. 3a;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 1) decyzji Rady 2014/659/WPZiB oraz załącznika do tej decyzji w zakresie, w jakim na ich mocy do decyzji Rady 2014/512/WPZiB dodano art. 1 ust. 2 lit. b)–d), art. 1 ust. 3 oraz załącznik III w zakresie, w jakim wymienione przepisy dotyczą skarżącej;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 5) i art. 1 pkt 9) rozporządzenia Rady nr 960/2014 oraz załącznika III do tego rozporządzenia w zakresie, w jakim na ich mocy do decyzji Rady nr 833/2014 dodano art. 5 ust. 2 lit. b)–d), art. 5 ust. 3 oraz załącznik VI w zakresie, w jakim wymienione przepisy dotyczą skarżącej;

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 4) decyzji Rady 2014/659/WPZiB, na mocy którego zmieniono art. 7 ust. 1 lit. a) decyzji Rady 2014/512/WPZiB, w zakresie, w jakim wymieniony przepis dotyczy skarżącej;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 5a) rozporządzenia Rady nr 960/2014, na mocy którego zmieniono art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 833/2014, w zakresie w jakim wymieniony przepis dotyczy skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) ze względu na brak uzasadnienia, jako że między innymi ani w decyzji Rady 2014/659/WPZiB, ani w rozporządzeniu Rady nr 960/2014 nie podjęto próby wyjaśnienia dlaczego projekty dotyczące niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej zostały objęte środkami ograniczającymi.
2. Zarzut drugi dotyczący wyboru błędnej podstawy prawnej, jako że zaskarżone przepisy rozporządzenia Rady nr 960/2014 nie mogły zostać przyjęte na podstawie art. 215 TFUE, zaś zaskarżone przepisy decyzji Rady 2014/659/WPZiB nie mogły zostać przyjęte na podstawie art. 29 TUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że zaskarżone przepisy naruszają umowę o partnerstwie i współpracy zawartej między UE a Rosją⁽¹⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i praw podstawowych. Zaskarżone przepisy stanowią nieproporcjonalną ingerencję w prawo do prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawo własności skarżącej. Są nieodpowiednie do osiągnięcia zamierzonych celów (a tym samym nie są konieczne), zaś w każdym wypadku prowadzą do nałożenia na skarżącą obciążeń, które znacząco przeważają nad potencjalnymi korzyściami, jakie można dzięki nim osiągnąć.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r. zmieniająca decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 271, s. 54).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 271, s. 3).

⁽³⁾ Decyzja Rady i Komisji z dnia 30 października 1997 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony a Federacją Rosyjską, z drugiej strony (Dz.U., L 327, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2014 r. – Nutria/Komisja

(Sprawa T-832/14)

(2015/C 081/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nutria AE (Agios Konstantinos Locrida, Grecja) (przedstawiciel: M.-J. Jacquot, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji zapłaty na jej rzecz kwoty 5 204 350 EUR tytułem poniesionej szkody;
- zasądzenie od Komisji zapłaty na jej rzecz uzupełniającego odszkodowania w wysokości 12 000 EUR na poniesione przez nią koszty postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 191 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007⁽¹⁾ ze względu na odmowę przedłużenia przez Komisję końcowego terminu wykonania greckiej części europejskiego programu dystrybucji żywności osobom najbardziej potrzebującym we Wspólnocie na rok 2010.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz. U. L 299, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2015 r. – Leopard/OHIM – Smart Market (LEOPARD true racing)

(Sprawa T-7/15)

(2015/C 081/31)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Leopard SA (Howald, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat P. Lê Dai)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Smart Market, SLU (Alcantarilla, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „LEOPARD true racing” – zgłoszenie do rejestracji nr 10 139 202

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2014 r. w sprawie R 1866/2013-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2015 r. – Banco Santander i Santusa/Komisja

(Sprawa T-12/15)

(2015/C 081/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Santander, SA (Santander, Hiszpania) i Santusa Holding, SL (Boadilla del Monte, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i J. Panero Rivas, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie zarzutów podniesionych w niniejszej skardze za dopuszczalne i uwzględnienie ich;
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że przyjętą w praktyce administracyjnej wykładnię art. 12 TRLIS [Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades ujednoliconego tekstu hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym] należy uznać za niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim Królestwu Hiszpanii zaprzestania tego, co instytucja ta uznała za opisany w art. 1 tej decyzji system pomocy państwa;
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2, 3, 4 i 5 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim Królestwu Hiszpanii odzyskanie kwot uznanych przez tę instytucję za pomoc państwa;
- tytułem ewentualnym, ograniczenie nałożonego na Królestwo Hiszpanii w art. 4 ust. 2 decyzji obowiązku odzyskania pomocy do zakresu określonego w pierwszej i drugiej z wydanych przez tę instytucję decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi zarzuty i argumentację podobne do tych powołanych w sprawie T-826/14 Hiszpania/Komisja.

W szczególności podnosi ona, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji prawnej środka jako pomocy państwa, ustalenia beneficjenta środka pomocowego oraz tego, iż w przyjętej w praktyce administracyjnej wykładni jest on uznawany za pomoc państwa odrębną od tej, która zbadana w swych decyzjach Komisja; skarżąca podnosi także naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, estoppel i zasady pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2015 r. – Lufthansa AirPlus Servicekarten/OHIM – Mareea Comtur (airpass.ro)

(Sprawa T-14/15)

(2015/C 081/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (Neu Isenburg, Niemcy) (przedstawiciele: R. Kunze, solicitor, i adwokat G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: SC Mareea Comtur SRL (Deva, Rumunia)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: SC Mareea Comtur SRL

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „airpass.ro” – zgłoszenie nr 10 649 358

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 października 2014 r. w sprawie R 1918/2013-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy usług z klasy 35;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 64 i 76 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2015 r. – Costa/Parlament**(Sprawa T-15/15)**

(2015/C 081/34)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Paolo Costa (Wenecja, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Orsoni i M. Romeo)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że decyzja przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2014 r., doręczona w dniu 28 listopada 2014 r., jak również wszystkie wcześniejsze, późniejsze i związane z nią akty prawne są nieważne i niebyły zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE;
- obciążenie Parlamentu całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji przewodniczącego Parlamentu Europejskiego nr 318 189 z dnia 11 listopada 2014 r., mającej na celu zawieszenie wypłaty emerytury skarżącego począwszy od czerwca 2010 r. oraz odzyskanie kwot wypłaconych w okresie od lipca 2009 r. do maja 2010 r.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia norm prawnych, naruszenia przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego, jak również naruszenia art. 12 Regolamentoo per gli assegni vitalizi dei deputati italiani (rozporządzenia w sprawie dożywotnich świadczeń włoskich deputowanych).
 - W tym względzie naruszony został art. 12 ust. 2a lit. v) rozporządzenia w sprawie dożywotnich świadczeń włoskich deputowanych, do którego odsyłają przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego, ponieważ został on niesłusznie powołany celem zawieszenia wypłaty emerytury w odniesieniu do stanowiska prezesa organu zarządzającego portem w Wenecji.
 - Ponadto, stanowisko prezesa organu zarządzającego włoskim portem nie mieści się w zakresie stosowania art. 12 ust. 2a lit. v) rozporządzenia, ponieważ stanowisko to, jak przyznał Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 10 października 2014 r. (C-270/13), obejmuje pewien stopień specjalizacji opartej wyłącznie na kompetencjach zawodowych wykazanych przez kandydata w sektorach ekonomii i transportu, ponieważ jest pozbawione jakiegokolwiek związku z polityką, nie jest związane z jakąkolwiek nominacją rządową i nie obejmuje wykonywania jakichkolwiek funkcji politycznych.
2. Drugi zarzut dotyczący naruszenia traktatów i norm prawnych, naruszenia art. 4, 6 i 15 TUE, naruszenia art. 1 protokołu do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w obszarze ochrony własności, naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i naruszenia zasady dobrej wiary.

- W tym względzie, art. 4 i 13 TUE, które zobowiązują Parlament Europejski, jak i inne instytucje, do ochrony w każdym wypadku powstałych sytuacji uzasadnionych oczekiwań w ramach wspólnotowego porządku prawnego przez każdy z podmiotów, który się nań składa.
- Ponadto, naruszone zostały zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej wiary; chodzi o ogólne i podstawowe zasady prawa Unii Europejskiej, uznane i potwierdzone w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który zawsze zobowiązuje do ich poszanowania w wypadku żądania zwrotu kwot wypłaconych jednostce w dobrej wierze.
- Wreszcie, naruszony został art. 1 protokołu do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w obszarze własności, do którego odsyła art. 6 TUE i który ma taką samą wartość prawną jak przepis traktatu, w zakresie, w jakim ustanawia zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań powstałych u jednostki co do istnienia wobec niej prawa do wierzytelności i prawa do słusznego pobierania tej wierzytelności.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2015 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-17/15)

(2015/C 081/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/294/14 – Administratorzy (AD 6) w dziedzinie ochrony danych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 263, 264 i 266 TFUE

- Komisja nie zastosowała się do wyroku Trybunału w sprawie C-566/10 P, w myśl którego za niezgodne z prawem uznaje się ogłoszenia o konkursach, które ograniczają do angielskiego, francuskiego i niemieckiego języki, które uczestnicy konkursów otwartych Unii Europejskiej mogą wybrać jako drugi język.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 342 TFUE oraz art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58

- W tym względzie strona skarżąca podnosi, że, zawężając do trzech języków możliwość wyboru drugiego języka przez uczestników konkursu otwartego Unii Europejskiej Komisja ustanowiła w rzeczywistości nowy system językowy instytucji, naruszając w ten sposób wyłączne kompetencje, jakimi w tej dziedzinie dysponuje Rada.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 WE (obecnie 18 TFUE), art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; art. 6 ust. 3 TUE; art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników; art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58; art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 ust. 2 i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników

- Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że ograniczenie językowe zastosowane przez Komisję jest dyskryminujące, gdyż przytoczone wyżej postanowienia zakazują nakładania na obywateli Unii lub urzędników instytucji ograniczeń językowych, które nie są (bądź jeszcze nie są) w sposób ogólny i obiektywny uregulowane w regulaminach tych instytucji, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 1/58; postanowienia te zakazują także wprowadzania takich ograniczeń, o ile nie jest to uzasadnione konkretnym i uzasadnionym interesem danej służby.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 ust. 3 TUE w zakresie, w jakim postanowienie to ustanawia zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, jako prawo podstawowe wynikające z tradycji konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim
 - W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że Komisja podważyła zaufanie obywateli co do istnienia możliwości wyboru jako drugiego języka któregośkolwiek spośród języków Unii Europejskiej, która to możliwość istniała nieprzerwanie do roku 2007 i która została potwierdzona w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-566/10 P.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia władzy, naruszenia przepisów materialnych odnoszących się do charakteru i celu ogłoszeń o konkursach [w szczególności zaś art. 1d ust. 1 i 6, art. 28 lit. f), art. 27 akapit drugi, art. 34 ust. 3 i art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników] a także naruszenia zasady proporcjonalności
 - Strona skarżąca utrzymuje w tym względzie, że ograniczając z góry i w sposób generalny do trzech liczbę języków, spośród których można wybrać drugi język, Komisja w rzeczywistości przyspieszyła ocenę kompetencji językowych kandydatów, przenosząc ją do fazy ogłoszenia o konkursie i zawierając ją w kryteriach dopuszczenia do konkursu, co jednak powinno mieć miejsce dopiero na etapie przeprowadzania samego konkursu. Tym samym kompetencje językowe stały się ważniejsze niż kompetencje zawodowe.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 18 TFUE i art. 24 akapit czwarty TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art.2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego urzędników
 - W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że nakładając na kandydatów wymóg przesyłania zgłoszeń w języku angielskim, francuskim lub niemieckim, zaś na EPSO wymóg przesyłania kandydatom informacji o przebiegu konkursu w jednym z tych języków, Komisja naruszyła prawo obywateli UE do komunikowania się z instytucjami w ich własnym języku, a także wprowadziła dyskryminację wszystkich osób, które nie posługują się biegle jednym z tych trzech języków.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58, art. 1d ust. 1 i 6 oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników i art. 296 akapit drugi TFUE (brak uzasadnienia), jak również naruszenia zasady proporcjonalności i przeinaczenia faktów
 - Strona skarżąca zwraca w tym względzie uwagę, że Komisja uzasadniła ograniczenie wyboru języków do trzech potrzebą zapewnienia, aby nowi pracownicy od początku byli w stanie porozumiewać się wewnątrz instytucji. Według strony skarżącej takie uzasadnienie jest rezultatem przeinaczenia faktów, gdyż trzy wskazane języki nie są tymi, które są najczęściej używane do wymiany informacji między różnymi grupami językowymi w ramach instytucji; ograniczenie to stanowi także nieproporcjonalne ograniczenie prawa podstawowego do niedyskryminacji ze względu na język, gdyż istnieją mniej dotkliwe środki zapewnienia szybszej komunikacji wewnątrz instytucji.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2015 r. – International Management Group/Komisja

(Sprawa T-29/15)

(2015/C 081/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: International Management Group (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: M. Burgstaller i C. Farrell, Solicitors, oraz E. Wright, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zmienionego załącznika do decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie rocznego program działań na rok 2013 na rzecz Mjanmy/Birmy finansowanego z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, przyjętego w dniu 16 grudnia 2014 r. oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja nie wykazała, że skarżąca nie zastosowała się do wymogów przewidzianych w art. 53d ust. 1 rozporządzenia finansowego ⁽¹⁾ oraz art. 60 ust. 2 rozporządzenia finansowego z 2012 r. ⁽²⁾.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym skarżąca nie zmieniła zasad stosowanych przez nią w rachunkowości, audycie, wewnętrznej kontroli i systemie zamówień publicznych, które uzasadniałyby decyzję Komisji Europejskiej, że nie można nadal powierzyć skarżącej zadań w zakresie wykonania budżetu.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja nie wypełniła ciężącego na niej obowiązku zachowania zasad dobrej administracji oraz należytego zarządzania finansami.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja naruszyła ciężące na niej obowiązki związane z zasadą przejrzystości.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja nie wskazała skarżącej środków prawnych.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym przyjęcie zaskarżonego środka narusza prawo skarżącej do ochrony uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 12 stycznia 2015 r. – Luksemburg/Komisja

(Sprawa T-258/14) ⁽¹⁾

(2015/C 081/37)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

SAÐ DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2014 r. – ZZ/Eurojust

(Sprawa F-142/14)

(2015/C 081/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat Ekkehard H. Schulze)

Strona pozwana: Eurojust

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie niedopuszczenia skarżącego do drugiego etapu postępowania w sprawie naboru w kontekście zgłoszenia przez niego kandydatury na stanowisko doradcy Przewodniczącego Eurojust.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 sierpnia 2014 r. i 25 września 2014 r.;
- nakazanie stronie pozwanej dopuszczenie skarżącego do dalszego udziału w postępowaniu w sprawie naboru;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 stycznia 2015 r. – Speyart/Komisja Europejska

(Sprawa F-30/14) ⁽¹⁾

(2015/C 081/39)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.14, s. 56.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 stycznia 2015 r. – DQ i in./Parlament Europejski

(Sprawa F-49/14) ⁽¹⁾

(2015/C 081/40)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 1.9.14, s. 62.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL